

מסורת הש"ס

(א) יומא נא; (ב) נ'ל אשר לו משלו; (ג) ונמחות יט; (ד) וס'נ; (ה) סנהדרין ב; (ו)דף יד: סוטה מה; (ז) [ע"י מוס' לקמן דף טו. ד"ה שאלן]; (ח) [ע"י מוס' ספחים סד. ד"ה קלאו]; (ט) [שייך לע"מ יג:]; (י) [ע"כ];

תורה אור השלם

1. (ש) בית ישראל ברכו את יי בית אהרן ברכו את יי; (ב) בית הלוי ברכו את יי יראי יי ברכו את יי; תהלים קלה יט-כ 2. והקריב אהרן את פר הקטאת אשר לו וכפר בעדו וכעד ביתו: ויקרא טו ו 3. וְחָשַׁט אֶת שְׁעִיר הַחֲטָאת אֲשֶׁר לָעֶם וְהִבִּיא אֶת דָּמּוֹ אֶל מִבֵּית לַפָּרֶכֶת וַיַּעֲשֶׂה אֶת דָּמּוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַם הַפָּר וְהָקָה אֹתוֹ עַל הַכֹּהֲנִים וְלִפְנֵי הַכֹּהֵן:

ויקרא טז טו 1. ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת ואיל אהד לעלה: ויקרא טז ה 5. והקריב אהרן את פר הקטאת אשר לו וכפר בעדו וכעד ביתו וְחָשַׁט אֶת פר הַחֲטָאת אֲשֶׁר לוֹ: ויקרא טז יא

הגהות הב"ח
(א) גמ' וגו' מאי אל כ"ל? ואות ו' נמחק: (ב) שם בית אהרן ברכו את ה' בית הלוי ברכו את ה' ילאי ה': (ג) רש"י ד"ה מדעם כי משל יחיד כהן גדול:

גליון הש"ס
גמ' ת"ל אשר לו. ע"י מגילה דף ט ע"ב מוס' ד"ה אין:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

י' **בטומאת מקדש וקדשיו כשהוא אומר**. על הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר ולימד שהושוו כולם לכפרה אחת בשעיר המשתלח לרצי יהודה מצינו שיש להם כפרה בשאר עבירות כי היכל דמם רחמנא למיכתב עלייהו כפרה בשאר

דיהיב להו נמי כפרה בטומאת מקדש ובמה הן מתכפרים כו': מאי אס נפשך לומר. מה היה לו להקשות שהזקק להביא מקרא זה: ופי סימא **זימו כפיז**. ולא שאר כהנים: להכי **הוא דאסא**. שלא יתכפרו זו כהנים: **מדעם ליהוי**. משל צבור ולא משל א) כהן גדול לפי שהפר צא משלו הוצרך לומר בשעיר משל צבור: **להכי הוא דאסא**. שלא יתכפרו זו אחרים שהזקקת להביא מקרא שיתכפרו זו כהנים: **ס"ל אשר לו**. תלתא כתיבי כפר: **אשר לו**. תניינא: **תלמוד לומר אשר לו**. השלישי לעכז: הכי קשיא **ליה**. דקאמר יכול לא יתכפרו כפרו של אהרן שהרי כבר נאמר אשר לו לומר שאינו צא משל כהנים וכיון שאינן חסירין זו ממון לא נתכפרו זו דמאי שנא בשעיר הפנימי דלא מכפרו ציה כדליפנין מאשר לעם יתירא משום דלא חסרו זו ממונא שלא נקנה משלהם: היינו **דאיכא תרי וידויי**. כפר ומתן דמו תרי וידויי דכתיב תרי זימני וכפר בעדו ובעד צימו ואומר מר (יומא דף לו:): כצפרת דברים הכתוב מדבר שהרי עדיון לא נשחט הפר ואיכא מתן דמו הרי ג' כפרות לכפר על ג' עבירות שהכהנים מתכפרין כפר כנגד שלש עבירות שישראל מתכפרין בשעירים: חד **כנגד שעיר הנעשה בפנים**. לתלות על שיש צה ידיעה בתחלה ואין צה ידיעה בסוף: **וחד כנגד שעיר החילון**. לכפר על שאין צה ידיעה בתחלה ויש צה ידיעה בסוף: **וחד כנגד שעיר המשתלח**. לכפר על שאר עבירות: **בחד וידוי ודמו סגי**. חד כנגד שעיר הפנימי וחד כנגד שעיר החילון: **יבוא זכאי ויכפר על החייב**. לפיכך מתודה וידוי ראשון עליו ועל צימו ולאחר שנעשה זכאי ציודיו מתודה עליו ועל אחיו ולעולם תרוויהו חדא כפרה ניניהו:

ידיעות. **שכן ארבע**. כבר פירשתי בפרק ראשון במשנה (דף ב:). **נטמא וידע**. שנטמא או בשעת טומאה או אחרי כן: **אחד הנכנס לעזרה ראשונה ואחד הנכנס לתוספת**. שהוסיפו עליה אחרי כן: **שאין מוסיפין כו'**. לפיכך היא קדושה כראשונה: **אלא צמלך כו'**. כולוהו יליף מקראי א) **ובשחיטורות**. מפרש בגמרא [טו.] שני לחמי תודה והיו נושאין אותם בהיקף סביב: **ובשיר**. מפרש בגמרא: פנימית

ידיעות. **שכן ארבע**. כבר פירשתי בפרק ראשון במשנה (דף ב:). **נטמא וידע**. שנטמא או בשעת טומאה או אחרי כן: **אחד הנכנס לעזרה ראשונה ואחד הנכנס לתוספת**. שהוסיפו עליה אחרי כן: **שאין מוסיפין כו'**. לפיכך היא קדושה כראשונה: **אלא צמלך כו'**. כולוהו יליף מקראי א) **ובשחיטורות**. מפרש בגמרא [טו.] שני לחמי תודה והיו נושאין אותם בהיקף סביב: **ובשיר**. מפרש בגמרא: פנימית

לדלידיה ציודיו ראשון נמי הל"ל ובני אהרן ותימה דהא רצא מוקי לה התם וידוי דשעיר המשתלח כר' שמעון וי"ל דאפילו ר' שמעון מודה שאינו מוכיר בהדיא בני אהרן עד שיראה כוכא':

ידיעות הטומאה. מתוך פ"ה משמע שרואה לפרש כולה מתינתין צדיעה גמורה שפירש וידע שנטמא ואע"ג דמוקמא מתינתין כרבי דאמר ידיעת בית רבו שמה ידיעה מ"מ נקטה לה במתינתין סתם ידיעה אע"ג דלא כר"ך והמדקדק יכול לפרש כולה מתינתין צדיעת בית רבו:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

יד.

גג א מיי פ"ה מהל' עדות זי"כ ה"י יג:
א ב מיי פ"יא מהל' שגגות הלכה א:
ב ג מיי פ"ג מהלכות ביאת מקדש הלכה יב סמג לאוין דש:
ג ד מיי פ"ו מהל' בית הבחירה ה"י יא ופ"ה מהל' סנהדרין הלכה א סמג עשין קסג:
ד ה מיי פ"ז מהל' בית הבחירה הלכה יב יג:

מוסף רש"י
והאי אשר לו כו'. אשר לו כתב ביה תלתא זימני, למעוטי צבור ואחיו הכהנים דלא מדידהו את, תלתא אשר לו כתיבי ביה בתרי קלאו, וקרינא אהרן וגו' והקרינ מנינא ושחט את פר הטמא אשר לו (יומא א.)

הדרן עלך שבועות שתיים

על העיר. על ירושלים (סנהדרין ב. יד: סוטה מה.) ולר"ך לקדש המוקפת בשמי מודות ובש"י (סנהדרין ד:).

בשלמא לר' שמעון היינו דבעינן שני וידיון ודם הפר. פי' דדם הפר מכפר על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו. כנגד דם השעיר הנעשה בפנים שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו על ישראל. וידוי אחד מכפר על הכהנים כמו שמכפר שעיר הנעשה בחוץ על ישראל. וידוי שני מכפר בשאר עבירות על הכהנים כמו שמכפר שעיר המשתלח בשאר עבירות על ישראל. אלא לר' יהודה דאמר בשאר עבירות הכל מתכפרין בשעיר המשתלח. וידוי שני כפר כהן גדול למה בחד וידוי ודם הפר סגי ליה. ופריך לר' יהודה שני וידיון כנגד שעיר הנעשה בחוץ. וידוי הראשון לו לכהן גדול להתכפר בו. והשני להתכפר בו כהנים שנקראו ביתו שנאמר בית אהרן ברכו את ה' כדונא דבי ר' ישמעאל יבא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא חייב ויכפר על החייב שכך מדת הדין נוהגת: **פ"ב בתני'** ידיעות הטומאה שתיים שהן ארבע נטמא וידע ונעלמה ממנו הטומאה וזכור לקודש כו'.

והאי אשר לו כו'. אשר לו כתב ביה תלתא זימני, למעוטי צבור ואחיו הכהנים דלא מדידהו את, תלתא אשר לו כתיבי ביה בתרי קלאו, וקרינא אהרן וגו' והקרינ מנינא ושחט את פר הטמא אשר לו (יומא א.)

ידיעות הטומאה. מתוך פ"ה משמע שרואה לפרש כולה מתינתין צדיעה גמורה שפירש וידע שנטמא ואע"ג דמוקמא מתינתין כרבי דאמר ידיעת בית רבו שמה ידיעה מ"מ נקטה לה במתינתין סתם ידיעה אע"ג דלא כר"ך והמדקדק יכול לפרש כולה מתינתין צדיעת בית רבו: